

LUCHTBELLEN ZORGEN VOOR VEEL WEERSTAND

Landelijk onderzoek capaciteitsverliezen in afvalwaterpersleidingen

Op de TU Delft is afgelopen maand het startsein gegeven voor een landelijk onderzoek naar capaciteitsverliezen in afvalwaterpersleidingen (CAPWAT). Het onderzoek wordt uitgevoerd onder leiding van TU Delft faculteit CITG en WL/Delft Hydraulics, in samenwerking met negen regionale zuiveringschappen, vier gemeentes en de stichtingen RIONED en STOWA. Veel persleidingen, waardoor het stedelijke en regionale afvalwater verpompt wordt van de verzamelkelders naar de zuiveringsinstallaties, halen hun ontwerpafvoercapaciteit niet of alleen tegen duidelijk hogere energiekosten. Dat dit probleem bij veel zuiveringschappen en gemeentes speelt, blijkt uit het grote aantal deelnemende partijen, in totaal 15.

Naast meer bekende factoren als aangroei en aantasting (ruwer worden) van de buiswand en soms sedimentatie, blijken in de praktijk luchtbellens een belangrijke weerstandsfactor te zijn. Het ontstaan en het gedrag van deze luchtbellens in afvalwaterpersleidingen is een nog

weinig onderzocht en begrepen fenomeen. Het beperkte experimentele onderzoek dat in Nederland, maar ook in het buitenland bekend is, is meestal uitgevoerd met schoon water, schone leidingwanden en kleine leidingdiameters, kortom niet representatief voor afvalwaterpersleidingen. De - weinige - uit deze onderzoeken afgeleide vuistregels blijken niet te gelden voor de afvalwaterpraktijk.

Het niet halen van de ontwerpafvoercapaciteit resulteert in ongewenste overstorten bij een groot aanbod, vroegtijdige investeringen in zwaardere pompen of verdubbeling van leidingen als de leiding geen hogere druk toelaat, alsmede regelmatige wijzigingen van in- en uitslagpeilen om toch zoveel mogelijk debiet te kunnen afvoeren onder alle omstandigheden.

Het hogere energieverbruik is permanent, omdat de luchtbellens kunnen groeien gedurende de droge periodes (meer dan 90 procent van de tijd) als de stroomsnelheden te laag zijn om ze mee te voeren. Opeenhoping van luchtbellens bij deze droogweerafvoer en het mogelijk meevoeren ervan in de afvoer tijdens regen, resulteert in een wisselende weerstandswaarde en dus een wisselende - onbekende - afvoercapaciteit.

Gas/luchtbelinsluiting grijpt ook in op de drukveiligheid van een leiding en wel op verschillende manieren. Enerzijds kunnen gasbellens die bovenstrooms blijven hangen

tot behoorlijke drukstoten leiden bij het opstarten van een systeem (de korte vloeistofkolom bovenstrooms van de gasbel kan makkelijk versneld worden, terwijl de lange benedenstroomse vloeistofkolom nog blijft stilstaan). De gasbel wordt eerst snel gecompriëerd en geeft vervolgens een groot deel van de opgenomen energie terug. Anderzijds kunnen benedenstroomse bellens gedurende bedrijf versneld ontsnappen uit de leiding, de vloeistofkolom wordt plotseling sterk vertraagd (neemt de ruimte in van het ontsnapte gas), resulterend in een drukstoot die

in bovenstroomse richting loopt over de verhanglijn. De eventuele schade (leidingbreuk, diverse keren voorgekomen in Nederland) ontstaat dan vaak dicht bij het pompstation.

Oude leidingen

Deze effecten kunnen met name ongunstig uitpakken als oudere leidingen omwille van capaciteitsproblemen voorzien worden van zwaardere pompen. Het verhogen van het energieniveau in een vaak al wat aangestaste en verzwakte leiding, resulteert in een verhoogd veiligheidsrisico.

Gas/luchtinsluiting in afvalwaterpersleidingen is tot nog toe niet of moeilijk beheersbaar. De oorsprong van het gas is onvoldoende duidelijk. Mogelijke bronnen zijn rottingsgassen, ontstaan door de lange verblijftijd van het afvalwater in de persleiding, gassen die uit oplossing komen omdat de druk in benedenstroomse richting afneemt, of luchtinslag middels de pomp. De schaarse metingen aan de gassamenstelling van deze luchtbellens lijken alle mogelijkheden open te houden.

Het onderzoek heeft verschillende doelstellingen: het ontwikkelen van inzicht en kennis in de complexe factoren die de weerstand in persleidingen van afvalwater tijdens de levensduur bepalen, het ontwikkelen van methoden en middelen om deze weerstand te beheersen en waar mogelijk te verminderen of te voorkomen.

Tevens moet het onderzoek leiden tot verbeterde ontwerpregels, die enerzijds beter rekening houden met dit tijdsafhankelijk gedrag en anderzijds met de mogelijkheid

De aanwezigen tijdens de startbespreking op 3 april jl.

